

[Lembourn.]

virksomhederne. Det ville nemlig betyde den samme marginalskatteprocent for langt de fleste indkomster, og man kunne f. eks. tænke sig 25 pct. af bruttoindkomsten. Den ville gøre opsparing attraktiv og større selvfinansiering i virksomhederne attraktiv, og den ville gøre det mindre fristende at stifte gæld. Den ville betyde, at en ekstra indsats ville kunne opnå en større aflønning, uanset at man havde en indkomstpolitik. Jeg har derfor henstillet til regeringen og håber på, at man vil interessere sig for dette problem og prøve at undersøge og beregne det.

Der er ét ord, som ikke har været nævnt i denne debat, og det er devaluering — det er jo et uartigt ord i dansk politik — og jeg er heller ikke nogen tilhænger af den i den aktuelle situation, og devaluering har som regel ikke ført til noget godt. Men hvis vi kommer i den situation, at vi under pres fra bevægelser på det internationale valutamarked ikke kan fastholde, som vi ønsker at gøre det, kronens kurs, så ved vi godt alle, at hvis en sådan devaluering bliver os påtvunget, vil den kun have ulykkelige virkninger, medmindre der samtidig er en indkomstpolitik. Hvis en devaluering kombineres med en effektiv indkomstpolitik, kan den føre til positive resultater; så får vi denne indkomstpolitik, som ligger i forliget, har vi dermed sikret os imod noget overordentlig ubehageligt i den økonomiske politik, som kan opstå.

Og til sidst. Det er min opfattelse, men det er naturligvis kun gætterier, at langt den største del af befolkningen nok opfatter forligets forslag som ubehagelige, men ikke som upopulære. I modsætning til den tilsyneladende mandatfordeling her i tinget tror jeg, at der ude i befolkningen er et overvældende flertal, som forstår, at nu er det nødvendigt, og er villig til at lægge ryg til det ubehagelige, som er i dette forlig, men som godt ved, at det er absolut nødvendigt, at det nu bliver gennemført, og som derfor, selv om de synes, det er ubehageligt, ikke finder, at det er upopulært. Derfor er det i virkeligheden ud fra demokratiets væsen, hvis man har denne fornemmelse, at det er, hvad befolkningens store flertal ønsker, rigtigt at stemme for det.

Jeg kan derfor anbefale, at så mange som muligt stemmer for det fremlagte forlig.

Bay (UP):

I 1951 udtalte jeg til daværende finansminister Thorkil Kristensen, at selv om han fandt 29 andre professorer og de alle 30 kom på rad og enkeltvis og samlet forsøgte at overbevise mig om, at man skulle kunne redde et lands økonomi ved at ødelægge borgernes, så ville de ikke få held med sig, jeg ville ikke tro på dem. Tiden, de 25 år, der er gået siden, har mere tydeligt end noget andet vist, at jeg havde ret, dengang jeg sagde det til den daværende finansminister. Men hvad er så det, der stadig får et svindende flertal, men vistnok endnu et flertal, til at blive ved i samme skure, til at bruge de samme metoder, som gang på gang viser sig at have den stik modsatte virkning end den, man troede, det havde? Hvad er årsagen til, at man fortsætter? Jeg skal straks fortælle, at jeg ikke på nogen måde vil være med til dette.

Der er enkelte lyspunkter i hele buketten, men de er ikke ret mange og ret store. Der er en passus, at man vil bekæmpe ungdomsarbejdsløsheden, og det er smukke ord, som jeg helt og fuldt kan tiltræde, fordi det at være arbejdsløs er noget væmmeligt i sig selv for alle mennesker. Men det at komme ud af en skole og straks få at vide, at man kan få lige så meget for at gå hjemme som for at stå på en træls arbejdsplads og bruge et års tid eller to til at følge med de andre! I begyndelsen, dér gør det ondt, og det vil simpelt hen sige, at man lærer de unge noget meget forkert, nemlig at hade arbejdet i stedet for beredvilligt at gå i gang med at lære det. Derfor er jeg glad, hvis man virkelig vil gøre noget ved at afhjælpe ungdomsarbejdsløsheden først og fremmest.

Jeg er også glad ved, at man vil forsøge at bekæmpe arbejdsløsheden i det hele taget, men jeg kan ikke forstå, hvordan man så i sparebestræbelserne falder over anlægsvirksomheder som veje og den slags, hvor store dele af udgifterne er arbejdsløse, og hvor man samtidig kunne spare udgifterne til arbejdsløshedsunderstøttelse; jeg kan ikke rigtig få de ting til at følges ad.

Et andet lyspunkt er, at man vil gøre forskel på, hvem der skal have børnetilskud, og fjerne børnetilskuddene fra de helt store indtægter; det er noget, jeg helt og fuldt kan gå ind for.

Der har landet over bredt sig en hetz